

Nr 80.

Av herr **Lindhagen**, i anledning av Kungl. Maj:ts framställning om anslag till militär- och marinattachéer.

Det har förväntats, att avrustningssynpunkterna skulle vid denna riksdag kunna framföras i sammanhang med det bebådade nya härordningsförslaget, på sätt som skedde vid 1914 års härordnings framläggande för riksdagen. Då nu förhinder mött för att framlägga den nya härordningen för denna riksdag, få väl nämnda synpunkter lämpligen dröja till den kommande riksdagen, då härordningen förmodligen kommer på bordet. Det må i detta sammanhang hänvisas blott till den överblick över avrustningsfrågans nuvarande läge i Sverige, som lämnades av undertecknad vid remissdebatten.

Oberoende av förenämnda angelägenhet står det öppet att ägna den nu framlagda militärbudgeten uppmärksamhet i detaljer för vinnande av ytterligare besparingar utöver dem, som redan av försvarsministern förordats. En sådan detalj äro de under tredje huvudtiteln uppförda anslagen till militär- och marinattachéväsendet med dels 40,000 kronor och dels 10,000 kronor. Enligt min uppfattning, som vid ett par föregående tillfällen framförts i riksdagen, synes det bliva ganska svårt att tillfredsställande förklara, vilka viktiga behov skulle fyllas genom dessa anslag. För en vanlig olärd uppfattning bör beloppet kunna utgå med den reservationen, att den personal, som numera är anställd, fortfarande utfår en tillräcklig avlöning och även kvarstår i sina befattningar någon tid, intill dess att de hunnit på ett även för dem antagligt sätt återgå till sina ordinarie befattningar i hemlandet. Det är stormakterna, som infört denna institution för att spionera på varandras krigsberedskap. Spåren böra förskräcka och icke uppmuntra till någon ganska barnslig efterhärming. Genom anslagets upphörande kommer även att upphöra en onödig ostentativ representation från Sveriges sida i den internationella krigssocieteten.

På grund av vad sålunda anförts hemställes,

att riksdagen ville besluta:

1) att någon representation i utlandet genom militär- och marinattachéer icke vidare skall äga rum;

2) att de i statsverkspropositionen under tredje huvudtiteln för militär- och marinattachéväsendet upptagna anslagen å 40,000 kronor och 10,000 kronor måtte för denna gång beviljas endast i den mån medel erfordras för att den personal, som nu är anställd, måtte fortfarande utfå en tillräcklig avlöning och även kunna kvarstå i sina befattningar någon tid, till dess att den hunnit på ett för den överkomligt sätt återgå till sina ordinarie befattningar i hemlandet.

Stockholm den 21 januari 1923.

Carl Lindhagen.